

мы и писали, не как то знали и можили, каквото казват некои си, а как то трѣбва и е прилично, че сега е време га пишем да разсждамы добрѣ. Нам и е потребно испрвем да га напише ѿзыкжт ии, а сѣтиѣ, като видим дѣ е недостижен, да закачим от старит да го ѿмложавамы и ѿкрѣбавамы: зашо бащнит да ѿзык на един на род, га га зима като никакже, дрѣго нишо не ма да ѿлазе, дѣвѣ че той начинва да га ѿчиждава и да става на чюбствени. Словца трѣбва да ѿпотрѣбим толкова, колкото и глаголе га чюжт вх ѿговоржт ии, че едно Равнопнание колкото е кже, чисто и прѣсто, така садѣ-гюзѣла да го речем, толкось е и по лесно, по хубаво, по ревниво.

И. Андрѣовъ.

1 Авгѣста, 1847.

Стамболъ.

